

Tankegangen belyses også – med de nyere beløbstal – af Lawaetz i Fremskridt 1981-30 side 1.

Den for lille afstand kan ikke formindskes ved forhøjelse af arbejdslønningernes bruttoløb. Dette ville nemlig gøre erhvervslivet endnu mere konkurrenceudygtigt og dermed forøge arbejdsløsheden. Ej heller kan det ske ved massiv nedsættelse af pengeunderstøttelsens størrelse, fordi det vil slå manges levemåde i stykker, som det så brutalt skete i 1930'erne.

Tilbage er at opdage, at afstanden ikke blot er den pengebeløbsmæssige difference, men også består i, at den, der går på arbejde på sin arbejdsplads og med transporten frem og tilbage til den, trættes en halv snes af dagens bedste timer, som den arbejdsløse har til eget brug. Det er denne særdeles væsentlige – men i den almindelige debat alt for upåagtede – del af forskellen, som lovforslaget først og fremmest sætter ind imod.

Om lovforslaget så har ramt det rette beløb med 300 kr., er det enkeltpunkt, som har voldt størst usikkerhed for forslagsstillerne. Disse vil derfor meget vel kunne forstå, hvis nyt materiale, som kommer frem ved folketingsbehandlingen af lovforslaget, skulle resultere i, at beløbet bliver lavere eller højere. Ved dets fastlæggelse skal selvsagt ikke blot tages hensyn til lønniveauet. Det må også afpasses efter andre socialpolitiske ydelser.

Dagpengebeløbet på 300 kr. er fastsat på grundlag af nuværende indkomstskattetryk og må reguleres, efterhånden som den af fremskridtspartiet foreslåede indkomstskatteafvikling skrider frem.

Endvidere kan det være, at folketinget efter en periode vil regulere beløbet på grundlag af de erfaringer, man indhenter med ordningen, herunder om tilstrømningen til dagpengesats 300 kr. bliver stor eller lille sammenholdt med de arbejdsopgaver, man i praksis med fornuft kan få udført. Med den økonomiske knibe, Danmark er ved at komme ud i, skal der nemlig gerne for samfundet være sund økonomi i differencen mellem de arbejdsydelse, der opnås i medfør af § 2, og de skatteyderbetalte dagpengeudgifter.

Det fremhæves, at de 300 kr. udgør, hvad alle uden videre har krav på, men for eksempel den arbejdsløshedsforsikrede får mere, jfr. § 5, 2. pkt., og § 7, stk. 2, 2. pkt. Derfor må der ved afgørelsen af, hvor stort beløbet skal være, anlægges en vurdering med henblik på dem inden for kredsen – jfr. foran under § 1 – som bør ligge i laveste beløbsramme. Så længe folketinget stadig påtvinger titusindvis af medmennesker, at de bliver langtidsarbejdsløse uden egen skyld, vil der selvsagt være tale om, at mangfoldigt af disse skal have yderli-

gere beløb fra det offentlige, jfr. lovforslagets § 6. En sammenligning af de 300 kr. med de nugældende dagpengebeløb er derfor ikke sagligt tilbørlig. Tværtimod er det en af hovederfaringerne fra det nugældende system, at man bør være overmåde forsigtig med at skrue det beløb, som man automatisk har lovbestemt krav på, for højt op.

Dertil kommer, at en væsentlig del af dagpengeudsættelsen modsvares af mindsket indkomstskat. Herved skal selvsagt ikke blot henses til forskuds-trækket, men også til restskattebetalingen. For arbejdsløshedsdagpenge udbetalt siden 1977 er forskellen på slutskat og foreløbig skat jo blevet forøget, fordi bekendtgørelse nr. 396 af 29. juli 1976 gav den enkelte arbejdsløse adskillige muligheder for at vælge mellem, hvordan skattetrækket skal beregnes. Typisk er nok valgt den for vedkommende i første omgang billigste (standardtræk eller træk efter bi- eller hovedkort (eventuelt frikort)). Med nyordningen går man over til en enhedsordning. Vedtages ikke andet, bliver det sådan, at skattetræk i arbejdsløshedsdagpenge sker efter samme regler for lønbeløb (skattekort afleveres tidligt på 8 timers arbejdsdagen, så nettodagpengebeløbet ligger klar til udbetaling ved arbejdsdagens slutning).

Skattelovgivningsmæssigt kan overvejes, om det administrativt må foretrækkes, at der arbejdes med en enhedsbruttotrækprocent, og om dette tilmed vil føles som en fordel for dagpengemodtagernes flertal og begrænse frikortindehavernes tiltrækning af ordningen. For eksempel kunne procenten være 40, så udbetalingsbeløbet i alle tilfælde blev 180 kr. I så fald må tillige tages stilling til, om den valgte trækprocent skal være foreløbig, definitiv eller i nogle tilfælde det ene og i andre det andet.

Dagpengebeløbene skal ikke udløse feriepenge, ATP-beløb, tilskud til uddannelsesfond eller andre løntillæg, som man kender det på det almindelige arbejdsmarked. (Se oversigt i Fremskridt 1981-34 side 7).

Under den nuværende daginstitutionerordning er der nok mange mødre, der ellers ville passe deres børn hjemme, som ville foretrække at få dagpenge ifølge lovforslaget. Dette problem må imidlertid klares via en reform på daginstitutionområdet, der jo under alle omstændigheder trænger hårdt til ændringer.

Dagpengeudbetalingen kræver, at arbejdet er udført »tilfredsstillende«.

Skal man have sin dagløn udbetalt, skal man også have udført sit arbejde ordentligt. Arbejdssabotører fortjener ikke dagpenge. Selve denne bestemmelse vil nok – uden stor administration –